

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ τοῦ Σολομῶντος.

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὠραία εἶσαι, ὡς ἡ Θέρσα, φίλη μου·
χαριεστάτη, ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ·
ἀλλ' ὡς στρατὸς συντεταγμένος φοβερὰ.
Ἐπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπ' ἐμοῦ·
ἀπόστρεψον διότι μὲ ταραττούσι.
Ἡ κόμη σου καθὼς ἀγέλη ἐξ αἰγῶν
καὶ οἱ ὀδόντες σου λευκοὶ ὡς πρόβατα,
ὡς πρόβατα λευκά, λουσθέντα πρὸ μικροῦ.
Ἡ παρειά σου καθὼς λέπυρον ροιᾶς·
καὶ ὡς σπαρτίον κόκκινον τὰ χεῖλη σου·
γλυκεῖα ἡ φωνή σου καὶ περιπαθής . . .

ὉΨΟΙΜΗΝ.

(ἔξωθεν.)

Ἐξήκοντα βασίλισσαι καὶ παλλακαὶ
ὑπάρχουν ὀγδοήκοντα περικαλλεῖς·
ἀλλὰ τελεία, εὐμορφος, περιστερεὰ
ὑπάρχει μία μόνη, ἡ μονογενὴς
καὶ ἡ πεφιλημένη τῆς μητρὸς αὐτῆς.
Τὴν εἶδον πᾶσαι αἱ λοιπαὶ νεάνιδες
καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτὴν εὐδαίμονα·
τὴν εἶδον καὶ ὑπερεπήνεσαν αὐτήν.

ΣΚΗΝΗ II.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τίς αὐτὴ ἢ τὸ βλέμμα ἔχουσα ὑγρὸν,
γλυκὺ, ὡς τῆς πρωΐας ἢ ἀκτὶς ;
ἂν ἦναι ὅπως ἡ σελήνη εὐμορφος
καὶ ἂν ἀγνὴ ὡς τοῦ ἡλίου ἢ ἀκτὶς,
ἀλλ' ὅμως εἶναι ὑπερήφανος καθὼς
πρὸς μάχην παρατεταγμένη στρατιά.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ἐξωθεν στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὰς γυναῖκας
τοῦ γυναικωνίτου.)

Κατέβην εἰς τὸν κῆπον ὅπου καρφαὶ
πυκναὶ βλαστάνουσι· κατέβην νὰ ἰδῶ
τὴν χλόην τῆς κοιλάδος καὶ τὴν ἀμπελον
ἂν ἦνθισεν, ἂν ἔχη ἄνθη ἢ ροιὰ·
ἢ ἄφρων ! εἰς τὰς χεῖρας περιέπεσα
ἀκολουθίας ἡγεμόνος ἰσχυροῦ.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἐπίστρεφε, ἐπίστρεφε νὰ ἰδῶμεν
ὦ Σουλαμίτις, τὴν ὠραίαν σου μορφήν.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ (τοῦ γυναικωνίτου),

Τὶ ἔχει θαυμαστὸν ἡ Σουλαμίτις σας ;
Ἐδὼ ἰδέτε τοῦ Μαχαναΐμ χορὸν.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἐἶναι κομψοὶ οἱ πόδες σου, κομψότατοι·

ἡ κλίσις τῆς ὀσφύος σου χάριεσσα.
τὰ στέρνα σου τεχνίτου ἔργον ἄριστον.
ὡς σίτου θυμωνία τὸ ἀνάστημα
μὲ ἄνθη κρίνων περιστοιχιζόμενον.
Δορκάδος οἱ μαστοὶ σου δίδυμοι νεβροί·
ὁ τράχηλός σου πύργος ἐλεφάντινος·
οἱ ὀρθαλμοὶ σου, ὡς αἱ λίμναι Ἐσεβῶν.
Ἡ ῥίς σου πάλιν εἶναι ὑπερήφανος
καθὼς ὁ πύργος τοῦ Διβάνου ὁ φρουρῶν
τὰς ἀγυιάς τῆς Δαμασκοῦ· ἡ κεφαλὴ
ἀνάσσης εἶναι κεφαλὴ βασιλική·
οἱ πλόκαμοί σου, οἱ χυνόμενοι χρυσοί,
ἐμὲ τὸν βασιλέα σου ἐδέσμευσαν.
Ὡ πόσον ἡ ἀγάπη σου ἠδυπαθῆς
θὰ εἶναι ἢ πόσῃν μὲ ὑπόσχεται τρυφήν!
Ἔχεις, ὡς δένδρον φοίνικος, ἀνάστημα
καὶ ὡς οἱ βότρυες αὐτοῦ τὸ στῆθος σου.
καὶ εἶπον—θὰ ἀνέλθω εἰς τὸν φοίνικα
κ' ἐγὼ τοὺς βότρυες σου θὰ δρέψω πρῶτιστος.
θὰ κλίνω εἰς τὸ στῆθος σου ν' ἀναπαυθῶ·
τὰ χεῖλη μου θὰ ὑγρανθοῦν ἐπὶ τὰ χεῖλη σου,
καὶ θὰ ροφήσω μέθην καὶ θὰ ναρκωθῶ
γλυκείαν νάρκην ἐραστοῦ εὐδαίμονος.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(πάντοτε ἀρνούμενη καὶ μονήρης·)

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀνήκω καὶ αὐτὸς
ἐμὲ ἀναλογίζεται κ' ἐμὲ ποθεῖ.

ΣΚΗΝΗ III.

Η ΣΟΥΓΛΑΜΙΤΙΣ (σπεύδουσα πρὸς τὸν
ἐραστήν αὐτῆς.)

Ἐλθέ ἀγαπητέ μου· ἄς ἐξέλθωμεν
ἄς τρέξωμεν εἰς τοὺς χλοάζοντας ἀγρούς,
εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μας ἄς σπεύσωμεν·
ἐκεῖ θὰ ἐγειρώμεθα πρῶτῃ, πρῶτῃ
νὰ βλέπωμεν ἂν ἤνθισαν αἱ ἄμπελοι,
ἂν ἄνθη τὰς ροιάς ἡμῶν ἐστόλισαν.
ἐκεῖ θὰ δώσω καὶ τὰ στήθη μου εἰς σέ,
τὴν κεφαλὴν σου τὴν καλὴν θωπεύουσα.
Τοῦ μανδραγόρα διεχύθη ἡ ὄσμη,
καὶ εἰς τὴν θύραν ὠραιότατοι καρποὶ
ιδέ, σωρεύονται· ἐγὼ ἐσώρευσα
κ' ἐφύλαξα αὐτοὺς πρὸς χάριν μόνον σοῦ.
ὦ! διατι δὲν εἶσαι ἀδελφός μου; διατι
νὰ μὴ θηλάσης εἰς τὰ στήθη τὰ αὐτὰ;
θὰ ἠδυνάμην τότε νὰ σέ ἀσπασθῶ
ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὅλου ἀσφαλῶς,
χωρὶς νὰ δύνανται νὰ με χλευάσωσιν.
Ἐλθέ μαζί μου εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς
εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γεννησάσης με,
νὰ σέ προσφέρω ἐκ καρποῦ ροιάς ζωμὸν
καὶ οἶνον ἀνθοσμίαν εὐωδέστατον.

(Πίπτει κάτωχρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐρα-
στοῦ αὐτῆς καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἐσθευμένην.)

Ἢ δεξιὰ του μὲ ἐναγκαλίζεται
κρατεῖ τὴν κεφαλὴν μου ἢ εὐώνυμος.

ΠΟΙΜΗΝ (πρὸς τὸν χωρὸν.)

Σᾶς ἰκετεύω, κόραι Ἰερουσαλήμ,
καὶ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς ῥύακας,
ὦ ! μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγείρητε αὐτήν.

(Ὁ ποιμὴν λαμβάνει αὐτήν εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ καὶ ἀναχωρεῖ λαθραίως ἐκ τοῦ γυναικωνίτου
βαδίζων πρὸς τὸ χωρίον αὐτῶν).

ΣΚΗΝΗ IV.

(Τὸ χωρίον τῆς Σουλαμίτιδος.)

ΧΟΡΟΣ.

(Βλέπων τὴν Σουλαμίτιδα, ἣτις φέρεται κοιμη-
μένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς).

Τίς αὕτη, ἣτις ἐκεῖ κάτω φαίνεται,
ἐκ τῆς ἐρήμου ἐρχομένη; ἴδετε
εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην ἀναπαύεται
εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς.

ΠΟΙΜΗΝ.

(Καταθάτει τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μη-
λίαν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς μητρικῆς οἰκίας καὶ ἐξε-
γείρει τὴν κόρην).

Ἴδου εἰς τὴν μηλίαν σὲ κατέθεσα.

(Δεικνύει τὸν εἶκεν).

Ἴδου ὁ οἶκος τῆς μητρὸς ὃν ἔλεγες.
ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἶδες τῆς ἡμέρας φῶς

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Και τώρα ἐπὶ τῆς καρδίας σου αὐτῆς
καθὼς σφραγίδα θές με· και ὡς ἄλυσις
ἀς συνδεθῶσιν οἱ βραχίονες ἡμῶν,
ὁ ἔρωσ εἶναι κραταῖος ὡς θάνατος,
τὸ πάθος εἶναι ἀκαμπτον ὡς κόλασις,
και τὰ περίπτερα αὐτοῦ περίπτερα
πυρός. Τὰ βέλη του πυρὰ Ἰεχοβάχ.

Ο ΣΟΦΟΣ.

(Ἐμφανιζόμενος ἔπως ἐκφέρει τὸ συμπέρασμα
τοῦ ποιήματος).

Και ὁ ὠκεανὸς αὐτὸς δὲν δύναται
νὰ σβέσῃ τὴν ἀγάπην, και οἱ ποταμοὶ
δὲν δύνανται νὰ καταπνίξωσιν αὐτήν.
Ὁ Σολομὼν διὰ χρυσοῦ ἠθέλησε
τὴν κόρην ν' ἀγοράσῃ, ἥτις ἀγαπᾷ
τὸν εὐμορφον ποιμένα· ἐλησμόνησεν
ὅτι ὁ ἔρωσ ὁ ἀγνὸς δὲν ἀγοράζεται.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ σκηνὴ εἰς Σουλέμ, ἐντὸς σκιάδος,
εἰς τὸ βάθος κήπου.

Εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς Σουλαμιτιδος.

(Ἀγνοοῦσι τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆς)

Εἶναι πολὺ μικρὰ ἡ ἀδελφὴ ἡμῶν
καὶ δὲν κοσμεῖται μὲ μασοὺς τὸ σῆθός της
τί θὰ τὴν κάμωμεν ἂν τὴν ζητήσωσιν;

Ο ΕΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ.

Ἄς τὴν πωλήσωμεν· τί νὰ φυλάττωμεν
αὐτὴν ματαίως καὶ νὰ τὴν προσέχωμεν.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ἀΐφνης ἐμφανιζομένη).

Ἐγὼ φυλάττω ἑμαυτὴν· ὡς φρούριον
τὸ θάρρος ἔχω· ὡς ἐπάλξεις πάλιν ὄχυράς
τὸν ἔρωτα· ματαίως ἐπεχείρησεν
ὁ Σολομών ν' ἀλώσῃ τὴν καρδίαν μου.
Πικρῶς ἐταπεινώθη καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Κάτω τῆς σκιάδος μετὰ τῶν παρανύμφων)

Ὠραία κόρη, νύμφη, ἥτις κατοικεῖς
τὸν κῆπον ταῦτον, ἤδη οἱ παρὰ νύμφοι
συνῆλθον καὶ σὲ περιμένουσιν, ἐλθέ.

Η ΣΟΥΛΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἵπόμεινον μικρὸν εἰσέτι, ἡ στιγμή
κατάλληλος δὲν εἶναι· φύγε, φίλτατε,
κ' ἐπάνελθε ταχέως· ναι, ἐπάνελθε.

ΣΟΥΛΛΑΜΙΤΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΛΑΜΙΤΙΣ

(Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ)

Εἶναι πολὺ μικρὸν ὁ χρόνος ὅσον
καὶ εἰς κοινὴν ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην
ἡ δὲ τὴν κλίμακα ἢ τὴν ἀπόφασιν;

Ο ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΤΑΙ

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ

(Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ)

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ
ὁ ἄλλος ἔχει ὡς ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ἐκείνην
τὸν ἄλλο ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην
ὁ Σολομών ἢ ἄλλοι τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ἐκείνην
Πᾶσι ἐπισημαίνεται καὶ ἡ ἀπόφασιν.

Ο ΠΟΙΜΝΙΟΝ

(Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ)

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ
τὸν ἄλλο ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην
ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστὶν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ

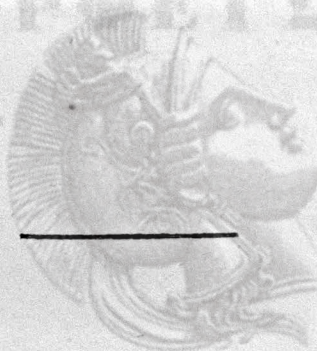
ΟΡΦΕΥΣ

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΥΘΟΙ.

ΥΠΟ

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

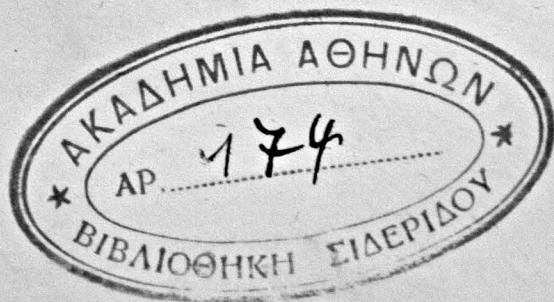

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΠΑΣΣΑΡΗ.

(Οδός Νικία, ἀριθ. 6.)

1869.

ΟΡΦΕΥΣ

ΠΥΤΜΑΛΙΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΗΣ

Δ. ΠΑΡΑΡΤΗΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

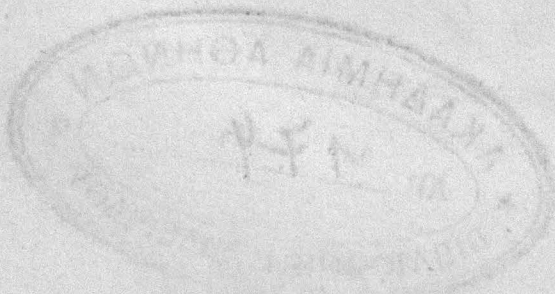
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΠΑΖΑΡΗ.

(Opposite page, 63)

1869

ΟΡΦΕΥΣ.

ΟΡΦΕΥΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΡΕΥΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΡΕΥΝΑ

ΟΡΦΕΥΣ.

(*Αρχαῖος μῦθος*).

I

α — Εὐρυδίχη, ἀνατέλλει
ἔαρος φαιδρὰ ἡμέρα,
καὶ τῆς ἀηδόνοσ μέλη
πλημμυροῦσι τὸν αἴερα.

Παίζουσιν αἱ Ὀρειάδες
ἐπὶ λόφων βαθυσκίων,
καὶ ξανθαὶ Ἀμαδρυάδες
ἐπὶ τῶν θαλλόντων ἴων.

Ἢ ἡχώ αὐτὴ δὲν ψάλλει
πλέον ἄσμα τεθλιμμένον·
τόνοι ἀντηχοῦσιν ἄλλοι,
ἄσματα τερπνὰ ποιμένων.

Πανταχοῦ ἡ εὐτυχία
άνθοστόλιστος προβαίνει·
δυστυχῆς καρδία μία
μένει ἔρημος καὶ ξένη!

Τί τὸ κῦμα ψιθυρίζει
πέραν εἰς τὴν παραλίαν;
διὰ τί νὰ κατοπτρίζῃ
τόσσην τ' οὐρανοῦ αἰθρίαν;

Ἄνθη, τί σὰς διηγείται
ὁ ἀήρ εὐώδης πνέων;
χρυσασπίδες, τί ζητεῖτε
ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων;

ὦ κοιλάδες, ἀντηχεῖτε
μύχιον ἀγάπης στόνον . . .
Ἄλλὰ διατί λαλεῖτε
περὶ ἔρωτος πρὸς μόνον;

II

« Εὐρυδίκη, παλμοὶ τόσοι
οὕτως ἔπαυσαν ταχέως;
Ἄφοῦ ἤδη σιωπῶσι,
ἔπαλλον λοιπὸν ματαίως;

Ἄποθνήσκει ἡ καρδία ;
ὦ ναί ! θνήσκει, ὡς ἐκπνέει
ἢ τῆς λύρας ἀρμονία,
ἣτις χαίρεται ἢ κλαίει.

Μετὰ φίλων Ναϊάδων,
παρ' ὧν τόσον ἠγαπᾶσο,
ἐπὶ χλοερῶν κοιλάδων
ἀμερίμνωσ' ἐπλανᾶσο·

Σ' εἶδε πλὴν ὁ Ἄρισταῖος·
τείνει βέβηλον τὴν χεῖρα·
φεύγεις . . . ἔφυγες ματαίως·
ἦτο ἀπηνῆς ἡ μοῖρα.

Ἰπὸ τ' ἄνθη κεκρυμμένος
ὄφις ἔρπων ἐνεδρεύει·
καὶ ἰδοὺ ἠγριωμένος
φεύγουσαν σέ φαρμακεύει·

Καὶ ἀπέθανες· βαθεῖα
νύξ σ' ἐκάλυψε θανάτου·
οὐδ' ἀστέρος ἀκτίς μία
στίλβει εἰς τὰ δώματά του.

Σκότος ἄνοιξιν ὁ χρόνος
διὰ σέ δὲν ἔχει πλέον·
καὶ τὸν ἑωσφόρον μόνος
βλέπω ἄνω τῶν ὀρέων.

Καὶ ὁ λίθος μ' ἐλυπήθη,
ὅστις ἐπ' ἐκείνης κεῖται·
συγκινουῦνται καὶ οἱ λίθοι,
ἢ νεκρὰ δὲν συγκινεῖται.

III

Ταῦτα ὁ Ὀρφεὺς ἐθρήνει
φέρων λύραν εἰς τὴν χεῖρα·
καὶ τὰ πάντα συνεκίνει
ἢ περιπαθῆς τοῦ λύρα.

Ὅρη, βράχους διαβαίνει,
τὰς θαλάσσας διασχίζει·
ὡς σκιά πλὴν ἐπομένη
ἢ ὀδύνη τὸν μαστίζει.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Ταινάρου
ἐπὶ βράχων ἀποτόμων
ἦν ἡ θύρα τοῦ Ταρτάρου·
πλησιάζουσι μὲ τρόμον.

Τοῦ κερβέρου ἡ ἀγρία
ὕλακῃ τὴν ἀναγγέλλει,
καὶ κοράκων ἀπαισία
περιίπταται ἀγέλη.

Ὁ Ὀρφεὺς ἐκεῖ πλανᾶται
ποθητῆς σκιᾶς πλησίον,
καὶ τοὺς φθόγγους ἀκροᾶται
τῶν θεῶν τῶν ὑπογείων.

Καὶ τὴν λύραν του στολίζει
ὄχι κλάδος δάφνης πλέον·
ἡ κυπάρισσος μαυρίζει,
σύμβολον τοῦ τάφου κλαῖον.

Ἰσταται παρὰ τὸ χαῖνον
στόμιον τοῦ Ἄδου· σκότος·
πνεῦμα φόβου διαβαῖνον
τὸν ταράττει ἀλλοκότως.

Φεῦ! ἐκεῖ λοιπὸν πλανᾶται
ὡς σκιά ἡ Εὐρυδίκη;
ἔρημος δὲν ἀγαπᾶται
εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκει.

Κύπτει τρέμων και διστάζων·
ἤκουσε κραυγὴν ὀδύνης·
Τίς ὁ «ἔλεος» κραυγάζων ;
μὴ εἶν' ἡ φωνὴ ἐκείνης ;

« — Ἐρχομαι, ψυχὴ φιλότατη·
εἰς τὸν Ἄδην καταβαίνω·
εἰς τὰ σκοτεινὰ του κράτη
κὰν πλησίον σου θὰ μένω. »

IV

Ἀχανὲς και ἔρημια
περιβάλλουν τὸν Ὀρφέα,
και ἀκούεται τραχεῖα
τοῦ Κερβέρου ἡ κραυγὴ,
ἀντηχοῦσα φρικαλέα
ἐν τῇ φοβερᾷ σιγῇ.

Βαίνει μόλις ἀναπνέων
και με τρίχας ὠρθωμένας·
οὐδαμοῦ φῶς βλέπει πλέον,
προχωρεῖ ψηλαφητῆι
και ὁ ποῦς αὐτοῦ πατεῖ
εἰς σκιὰς διερχομένας.

Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ἐνθαρρύνει
τὴν ψυχὴν τοῦ δειλιῶσαν
ἢ ἀνάμνησις ἐκείνη
ὡς λαμπὰς τὸν ὁδηγεῖ
εἰς ψυχὴν οὕτως ἐρώσαν
εἶναι αἴσχος ἢ φυγή.

Πέραν ἢ Ἀχερουσία
πρὸ αὐτοῦ ἀπλοῦται λεία
καὶ ὁ Χάρων τὰ πορθμεῖα
ὑποβλέπων ἀπαιτεῖ
πλὴν τοῦ Χάρωνος κρατεῖ
ἢ τῆς λύρας ἀρμονία.

Καὶ ἡ κόπη μονοτόμως
ὑδάτα νεκρὰ μερίζει
θάνατος πλανᾶται μόνος
χάους ἄνωθεν ὑγροῦ
καὶ τὸ κύμα ψιθυρίζει
διὰ τόνου θλιβεροῦ.

Τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα
ἤδη ὁ Ὀρφεὺς βαδίζει
ἀν λευκὸν ὡς τὴν χιόνα
ἄνθος φύεται ἐκεῖ,
ἀλλ' οὐδεὶς ζῶν κατοικεῖ
στήθη τῶν νεκρῶν στολίζει.

Τοῦ Ὠρίωνος θηρεύει
ἢ σκιά ἐκεῖ πλησίον·
βέλη φέρει· ἐνεδρεύει
ὑπὸ δένδρα γηραιά,
καὶ ἐπίσης τὸ θηρίον
εἶναι, ὡς αὐτὸς, σκιά.

Καὶ ἀμύθητος γαλήνη,
ὡς ἡ ἀπειλὴ ἀγρία,
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ βαρύνει·
δένδρα, ζῶα καὶ πτηνά,
ὅλα εἶδωλα κενά,
ὅλα ἀμαυρά καὶ κρύα.

Ἄταράχως διαρρέει
τὸ τῆς λήθης ὕδωρ· στόνον
δὲν ἐκπέμπει καὶ δὲν κλαίει·
διαρρέει σκυθρωπὸν
καὶ δι' ἐλιγμῶν ἀφώνων,
ὡς ἡ λήθη σιωπῶν.

ὦ! τὸ ὕδωρ τοῦτο πόσοι
ἐπεζήτησαν ματαίως,
πρὶν ἐδῶ νὰ καταβῶσι!
πόσους μία του σταγῶν
πόνους φοβερῶν πληγῶν
θα ἐκοίμιζε ταχέως!

Λήθην ὁ Ὀρφεὺς δὲν θέλει
Ἄγαπᾶ καὶ ἐνθυμεῖται,
καὶ ἐκείνη ἀνατέλλει
ἐν τῷ βίῳ του παιδρᾶ,
καὶ ἀνάμνησις καλεῖται,
καὶ ὑπάρχει καὶ νεκρά.

Καθιστᾶ μᾶλλον γλυκεῖαν
τοῦ παρόντος ἢ ὀδύνη
παρελθοῦσαν εὐτυχίαν·
ὅταν ἡ ψυχὴ πονῇ
μόνη τὴν ζωογονεῖ
ἢ ἀνάμνησις ἐκείνη.

Ἴρις ἐν τῇ τρικυμῖα,
ἐνῶ λαίλαψ διεχύθη
θλαῖται ἐν αὐτῇ εὐδία
τοῦ ἡλίου ἢ ἀκτίς.
Εἶναι θάνατος ἢ λήθη,
πῶς τὴν λήθην ἐπαιτεῖς;

V

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ σκότη
ὅπου αἱ σκιαὶ πλανῶνται,
ὅπου ἡ χαρὰ ὑπνώττει,
— ἀγρυπνεῖ ἢ συμφορὰ —
ὅπου δίκη αὐστηρὰ
κ' ἐριννύες συναντῶνται.

Ἴστανται ἐκπεπληγμένοι
οἱ ἐν Ἄδῃ, τὸν Ὀρφέα
βλέποντες νὰ διαβαίῃ·
ἀλλ' ἐκεῖνος προχωρεῖ·
ἡ ψυχὴ του ἡ γενναία
εἰς τὸν ἔρωτα θαρρῆει.

Ἐδῶ τοῦ Ταντάλου βλέπει
τὰς φρικώδεις τιμωρίας·
καὶ πικρὰ ἀκούει ἔπη,
καὶ ἀκούει φοβερὰν
τοῦ Συσίφου τὴν ἄρὰν,
καὶ ἀκούει βλασφημίας.

Ἐκεῖ πέραν ὁ Ἴξιων
εἰς τροχὸν προσδεδεμένος
διὰ συστροφῶν μυρίων
βασανίζεται, θρηνεῖ·
καὶ ἠχεῖ τεταραγμένως
ἡ στοὰ ἡ σκοτεινὴ.

Καὶ ἰδοὺ ἡ Περσεφόνη
ἐπὶ θρόνου ἐξ ὀστέων.
ἄπειρος πληθὺς τὴν ζώνει
ὑπηκόων σκιωδῶν,
ἐπαιτούντων τὴν σποδὸν
βίου παρελθόντος πλέον.

Τὸν Ὀρφέα ἀτενίζει
καὶ ἐγείρεται ὀργίλη.
Πῶς τὸν Ἄδην μυκτηρίζει
καὶ ζῶν ἦλθεν εἰς αὐτόν ;
καὶ ἀμείλιχος ἠπείλει
τὸν ἀλάστορα θνητόν.

—
IV

Τῆς Μεδούσης τὴν ἀγρίαν
κεφαλὴν ἐπικαλεῖται
ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν
ὁ Ὀρφεὺς παρακαλεῖ,
καὶ σιγᾷ ἢ ἀπειλή,
καὶ ὁ Ἄδης συγκινεῖται.

Ἄρμονία, ἄρμονία,
γλῶσσα πλήρης μυστηρίου,
ποῖα πάσχουσα καρδιά
σ' ἤρπασεν ἐξ οὐρανῶν,
ὡς τὴν φράσιν μαρτυρίου
κ' αἰσθημάτων ἀχανῶν ;

Τίς ἐκ τῆς ἀπελπισίας
μὴ εὐρίσκων λέξιν μίαν
τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας
να ἐκφράσῃ τὴν δεινὴν,
μὲ ἀρμονικὴν φωνὴν
ἔψαλλε τὴν δυστυχίαν ;

Και ὁ κύκνος ἀνταλλάσσει
ἄνθη, ἀνοιξιν καὶ βίον,
μὲ ἐν ἄσμα, ἐν ἐκστάσει
γεννηθὲν τῆς συμφορᾶς,
κόσμον ὅλον περικλείον,
ἄσμα πόνου καὶ χαρᾶς.

VI

α — Δότε με τὴν Εὐρυδίκην
Περσεφόνη, Περσεφόνη,
μὴ προφέρης καταδίκην
τὴν ἠγάπησα πολὺ
κ' ἡ ψυχὴ μου τὴν καλεῖ
ἐκουράσθη πλέον μόνη.

α"Ω! ἠγάπησες· εἰς μάτην
αὐστηρῶς μὲ ὑποβλέπεις·
εἰς ἀγάπην βαθυτάτην
ἡ ψυχὴ σου συμπονεῖ·
μὴ τὸ πρόσωπόν σου τρέπεις·
ὁ ἔρῶν ὡς σὺ θρηνεῖ.

α"Ανασσα, γνωρίζεις ποῖα
τὴν καρδίαν περιβάλλει
θουελλώδης ἐρημία,
ὅταν φύγη ἡ χαρὰ,
ὅταν ὄνειρα φαιδρὰ
πέσουν κατὰ γῆς αἰθάλης;

«Κάτοπτρον τῆς εὐτυχίας
ἦτο δι' ἐμὲ ἐκείνη,
παλμός ἦτο τῆς καρδίας,
ἦτις ἔζη δι' αὐτῆς·
ἀλλ' ἡ ἰλαρά μας κλίνη
νεκροῦ ἔγινε κοιτίς.

«Τόσαι νέαι καὶ ἐκείνη
ἔπρεπε νὰ τελευτήσῃ;
ἤρμοζε παστὰς λιθίνη
εἰς τὸσαύτην καλλονήν;
εἰς αὐγὴν ἔαρινήν
διατί νὰ ἀπανθήσῃ;

«Τώρα τοῦρανοῦ τὸ δομα
φαίνεται χωρὶς ἀστέρας·
εἶναι τ' ἄνθη χωρὶς χρῶμα,
χωρὶς ἄρωμα, ὠχρά,
καὶ προβαίνει φοβερὰ
ἡ γαλήνη τῆς ἑσπέρας.

Καὶ ἡ ἀηδὼν μάταιως
κελαδεῖ ἐρώτων ἔπη
μάτην προχωρεῖ ἢ ἕως
διαυγῆς καὶ ἰλαρά·
δὲν αἰσθάνεται, δὲν βλέπει,
δὲν ἀκούει ἢ νεκρά.

Και ἡ ἔρημος οἰκία
διεγείρουσα τὴν φρίκην . . .
καὶ ἡ πάλλουσα καρδία
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς·
ἡ ἠχὴ τῆς οἰμωγῆς . . .
δότε μὲ τὴν Εὐρυδίκτην.

Ἐπαυσε· σιγὴ βαθεῖα
ἠκολούθησε τὸ ἄσμα·
ἡ γλυκεῖα ἀρμονία
τὰ ἐρέβη συγκινεῖ,
καὶ τῆς συμφορᾶς τὸ φάσμα
τὰς βασάνους λησμονεῖ.

Τότε, λέγουσι, βραχεῖα
εἰς τοὺς ταλαιπωρουμένους
ἀπεδόθη εὐτυχία·
καὶ προσῆλθον εὐμενεῖς
καὶ αὐταὶ αἱ ἐριννῦς
μ' ὀφθαλμοὺς δεδακρυσμένους.

Προσηνῆς ἡ Περσεφόνη
μειδιᾷ πρὸς τὸν Ὀρφέα·
τὴν ὀδύνην συνεπόνει
τῆς καρδίας καὶ αὐτῆ,
καὶ ἀνάμνησις ἀρχαία
τοῦ καθήκοντος κρατεῖ.

«—Λάβε, λέγει, λάβε πάλιν
τὴν πιστὴν φίλην ἐκείνην
εἰς τὴν ἔρημον ἀγκάλην·
ἴσταται ἐκεῖ μακρὰν
ἀπαθὴς πρὸς τὴν χαρὰν,
ἀπαθὴς πρὸς τὴν ὀδύνην.

« Ἄλλ', Ὀρφεῦ, σκιά ὡς εἶναι
διεγείρει φρίκην τώρα,
πᾶσ' αἱ χάριτες ἐκεῖναι
ἔπεσαν τῆς γῆς βορά·
φεῦ! τοῦ Πλούτωνος ἡ χώρα
εἶναι χώρα φοβερά.

« Ὅταν εἰς τὴν γῆν πατήσῃ,
τότε θὰ τὴν ἀνακτήσῃ·
ἡ μορφή της θ' ἀναζήσῃ
ὡς καὶ πάλαι εὐειδής·
ἐν τῷ Ἄδῃ μὴ τολμήσῃς,
πρὸς Στυγὸς, νὰ τὴν ἰδῆς.

« Ὑπαγε, Ὀρφεῦ, προχώρει·
σὲ ἀκολουθεῖ ἐκείνη·
εἶναι μόνον εἰς τὰ ὄρη
τοῦ Ταινάρου ὀρατή·
ἄλλως ἀνεπιστρεπτεῖ
ἐν τῷ Ἄδῃ θ' ἀπομείνησθαι.

VII

Πότον φαίνεται γλυκεία
εἰς τὸ ἰλαρόν του βλέμμα
ἢ φρικώδης ἐρημία,
ἣν ἐπέρα πρὶν ὠχρὸς
καὶ μὲ παγωμένον αἷμα·
πόσον εἶναι ζωηρός !

Ἐδρεψε μεγάλην νίκην·
ἤρπασε τὴν εὐτυχίαν,
ἤρπασε τὴν Εὐρυδίκην,
τὴν ζωὴν του, τὴν χαράν.
Ποῦ τὸ πένθος ; ἰλαράν
ἔχει τῶρα τὴν καρδίαν.

Δὲν τὴν βλέπει, τὴν μαντεύει·
ἀλλ' ἀρκεῖ· εἶναι πλησίον·
ὅταν ἡ ψυχὴ λατρεύη,
εὐχερῶς εὐδαιμονεῖ·
ὑπὸ στοχασμῶν μυρίων
τῷ ἐπνίγη ἢ φωνή.

Τὶ νὰ εἶπη ! Τὶ νὰ εἶπη !
ἐπλημμύρει ἡ καρδία·
ἐὰν ὁμιλῇ ἢ λύπη,
σιωπᾶ ἢ εὐτυχία.

Ἄν ἡ καταιγὶς μυκᾶται,
ἂν ὁ ἄνεμος γογγύζῃ,
ἡ γαλήνη ἀκροᾶται
καὶ εἰς ἕκτασιν βυθίζει.

α — Σιωπᾶς, πιστὴ μου φίλη;
ὄμιλεῖ πλὴν ἡ καρδία,
δι' αὐτὸ σιγοῦν τὰ χεῖλη
καὶ προσέχει ἡ ψυχὴ
εἶναι μᾶλλον αἰμυλία
ἄφρωνος ἢ προσευχῆς.

α' Ἀλλ' εἰπέ μοι λέξιν μίαν,
τὴν ἀπέραντον ἐκείνην,
ἣν μὲ τόσῃν ἄρμονίᾳ
ἔλεγες· — μὲ ἀγαπᾶς; —
ὦ μὴ πλέον σιωπᾶς,
καὶ φοβοῦμαι τὴν γαλήνην.

α Τάχυνον λοιπὸν τὸ βῆμα·
θέλω νὰ σ' ἰδῶ, φιλιότατη·
τόσον χρόνον εἰς τὸ μνημα...
σ' ἐπεθύμησα· ἐδῶ
ὄρκος φοβερός φυλάττει·
μ' ὄρκισαν νὰ μὴ σ' ἰδῶ.

α Ἐνθυμῆσαι τὴν οἰκίαν,
καὶ τὴν λεύκην ἐνθυμῆσαι,
ἣτις ἔρριπτε παχείαν
τὴν σκιάν της ἐφ' ἡμῶν;
καὶ τὸν πρῶτον ἀσπασμὸν
εἰς τὸ δάσος;

— ποῖος εἶσαι;

α — ὦ φωνὴ ἀγαπωμένη,
πόσῃν ἔχεις ἀρμονίαν
μολονότι τεθλιμμένη
πῶς, ὦ πῶς ζωογονεῖ
τὴν ταλαίπωρον καρδίαν
ἡ δειλὴ αὐτὴ φωνή.

α Θὰ ἰδῆς πόσον ὠραία
ἡ ῥοδωνιά σου θάλλει
ἄνθη φέρουσα ἀκμαῖα
σ' ἀναμένει χλοερά
σπεῦσε· ὁ καιρὸς περᾶ
τάχυνον τὰ βήματά σου.

— Ἄλλ' εἶπέ μοι, ποῖος εἶσαι;
— Παίζεις, φίλη; ποῖος εἶμαι;
πλὴν μὴ φέρη, δὲν φοβεῖσαι,
θάνατον ἢ παιδιὰ;
εἰάν ἐν τῷ σκότει κεῖμαι,
ἂν μὲ κρύπτῃ ἡ σκιά,

« Τὴν φωνὴν δὲν ἐνθυμεῖσαι ;
ἐν τῇ γῆ δὲν ἠγαπήθης ;
Εὐρυδίκη μου δὲν εἶσαι,
καὶ Ὀρφεὺς σου δὲν καλοῦμαι ;
— Τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι . . .
ὕδωρ ἔπια τῆς λήθης .

« — Ἐπιες τὴν λήθην ; φρίκη !
ἀπ' ἐμοῦ σὲ κρύπτουν σκόπη
τοῦ θανάτου, Εὐρυδίκη,
καὶ ἀνέζησες νεκρά,
καὶ ὁ βίος σου ὑπνώττει
εἰς τῆς λήθης τὰ νερά ;

« Πῶς ; τὸ πᾶν ἐλησμονήθη ;
τόση, τόση εὐτυχία
μετὰ σοῦ ἀπεκοιμήθη ;
οὐδ' ὡς ὄναρ διαρκεῖ ;
πῶς ; ἐβύθισες ἐκεῖ
καὶ ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ ;

« ὦ ! ἀδύνατον ! κατέβην
πτῶμα ν' ἀνασύρω πάλιν,
ὡς τοῦ παρελθόντος χλεῦν'
καὶ ἐν ἄγαλμα ψυχρὸν
θα κρατῶ εἰς τὴν ἀγκάλην
τῶν παρελθουσῶν χαρῶν ; »

« — Ὑδωρ ἔπια τῆς λήθης·
« — Οἶμοι· ἀλλὰ τὸν Ὀρφέα,
καὶ ἐκείνον ἀπηρνῆθης ;
καὶ παρῆλθεν ὡς σκιά,
ὡς ὀνείρου παιδιὰ
τόση ὑπαρξίς ὠραία ;

« Εἶναι δυνατὸν ἐκείνη
τῆς ψυχῆς ἡ ἀρμονία
να σβεσθῇ ἐν τῇ γαλήνῃ
τόσης νεκρικῆς σιγῆς ;
λησμονεῖς, καὶ ἡ ἰδία,
Εὐρυδίκη, δὲν ἀλγεῖς ;

« Καὶ ἂν ἀρνηθῶ τὸν βίον
δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσης ;
δὲν θὰ βαίνωμεν πλησίον
ἓνα ἔχοντες παλμὸν,
ἔχοντες παρὸν ἡμῶν,
παρελθὸν καὶ ἀναμνήσεις ;

« — Ὑδωρ ἔπια τῆς λήθης.
« — ὦ! κατάρρα, ἀλλ' ἰδέ με
δι' ἐμοῦ δὲν ἀπελύθης ;
εἰς τὸν βίον σ' ὀδηγῶ·
ἤδη ἀναγνώρισέ με·
ὁ Ὀρφεύς σου εἴμ' ἐγώ. »

Στρέφεται· δὲν ἐνθυμεῖται
οὐδὲ ὄρκον, οὐδὲ Στύγα·
βλέπει, δὲν ἀκολουθεῖται,
καὶ ἀκούει στεναγμὸν,
ἔπειτα ὀλολυγμὸν,
ἔπειτα, τὸ πᾶν ἐσίγα.

« — Εὐρυδίκη! » μάτην κράζει·
φεῦ ! διὰ παντὸς ἐχάθη·
ἢ ἤχῳ ἀνακαγχάζει
καὶ ὁ κύων ὑλακτεῖ
πέραν, εἰς τὰ μαῦρα βάθη,
ὡς ἀπάντησις φρικτή.

Μόνος πάλιν ἀναβαίνει
εἰς τὸ Ταίναρον, καὶ μόνος
εἰς τὸν κόσμον πλέον μένει·
ἦτο ἔρημος ἡ γῆ,
καὶ ἐπέρα ἐν σιγῇ
χωρὶς ἀνοιξιν ὁ χρόνος.

Καὶ ἀθύμως ἐπλανᾶτο
μὲ τὴν λύραν αὐτοῦ κλαίων·
καὶ τὸν θάνατον ἤρατο
καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός·
καὶ ἐπόθει τῶρα πλέον
ὑδῶρ λήθης καὶ αὐτός.

VII

Δέγουν ὅτι ὅταν πνέῃ
ὁ βορρᾶς μετὰ μανίας,
καὶ ἡ θύελλα παλαίῃ
ἐπὶ τῶν ὠκεανῶν,
ἤχει ἄσμα ἀλγεινόν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ὁ ὀλολυγμός τοῦ λάρου
μετὰ τῆς βροντῆς ἐνοῦται·
ἀλλ' ὁ βράχος τοῦ Ταινάρου
ἐναρμόνιος λαλεῖ,
ἐνῶς πέριξ ἀπειλῆ
καὶ ἐρήμωσις ἀπλοῦται.

Εἶναι στόνος τοῦ βορέως
διεγείροντος τὴν φρίκην,
ἢ τὸ ἄσμα τοῦ Ὀρφῆως
κλαίοντος τὴν Εὐρυδίκην;

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ.

Ἄθῶν βρέφος ἐκοιμᾶτο
εἰς τὴν μικρὰν αὐτοῦ κοιτίδα·
καὶ εἰς τὰ χεῖλη ἐπλανᾶτο
μειδιάμα πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἄφρατος ἐκεῖ κατέβη
ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ βρέφους·
κ' ἐνῶ θερμῶς τὸ ἐποπτεύει,
σκιά διῆλθε μαύρου νέφους.

Τὸ μέλλον ἦτο τῆς γαλήνης,
τοῦ μειδιάματος τὸ μέλλον,
πλησίον τῆς μικρᾶς του κλίνης
ἤκούσθη ἄσμα τῶν ἀγγέλων.

«Ψυχὴ τοῦ οὐρανοῦ ἅγια,
ἐνταῦθα τί ζητοῦσα μένεις,
ὄπου βοᾷ ἡ τρικυμία
ἀκατασχέτου εἰμαρμένης ; »

« Ἄφες τὴν γῆν, ἐλθέ καὶ πάλιν
εἰς τῶν ἀγγέλων τὴν χορείαν,
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην,
εἰς τὴν ἀένναον αἰθρίαν. »

α' Εδῶ βαρὺς ἔρπει ὁ φθόνος,
τὰ μίση, ἡ ἀπανθρωπία'
ἐδῶ περιπλανᾶται πόνος,
ἀπολιθοῦται ἡ καρδία.»

«Θὰ κλάυση τὸ γλαυκόν σου ὄμμα
πύρινα δάκρυα πικρίας,
καὶ τὸ γελόεν τοῦτο στόμα
φεῦ! θὰ προφέρῃ βλασφημίας».

«Καὶ τὴν ἀθώαν σου καρδίαν
ἡ ἀνθρωπότης θὰ μολύνῃ,
θὰ βαπτισθῇ εἰς τὴν κακίαν,
ἢ θὰ τὴν θραύσῃ ἡ ὀδύνη.»

α' Ἐλθὲ, ἡ ὥρα διαβαίνει,
καὶ ἕκαστος παλμὸς καρδίας
σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μαραίνει.
ἄφες τὴν γῆν εἰς τὰς κακίας.»

α' Ἐλθὲ εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις
νὰ λάβῃς πτέρυγας καὶ πάλιν,
τὸ τέλειον ν' ἀποθαυμάσῃς
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην.»

Εἶπε· κ' ἐνῶ τὸ ἄσμα φθίνει
σβεννύμενον εἰς ἡρεμίαν,
ψυχὴ φαιδρὰ τὴν γῆν ἀφίνει
καὶ φεύγει μὲ τὴν ἄρμονίαν.

Κάνεις, κάνεις ἀς μὴ θρηνήσῃ,
τὸ βρέφος ὅταν ἀποθάνῃ·
ἀπῆλθε, πρὶν νὰ τὸ μαστίσῃ
ἢ θύελλα καὶ τὸ μαράνη.

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ.

Ψυχρὸς ἐσύριζε βορρᾶς, βαθὺ τὸ σκότος ἦτο,
καὶ ὑπνωττεν ἡ συμφορὰ μετὰ τῆς εὐτυχίας·
ὁ ἀγρυπνῶν τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐφοβεῖτο
καὶ ἔβλεπε τὸν θάνατον ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ὁλολυγμὸς ἀντήχησεν, ὀλολυγμὸς νηπίου
ἦτο ἐν ἔκθετον· — ἀγνὸς υἱὸς τῆς ἁμαρτίας· —
καὶ κλαίει τὸ ταλαίπωρον πρὸ τοῦ βρεφοκομείου,
κ' εἶδε τὴν νύκτα, πρὶν ἰδῆ τὴν χάριν τῆς πρωΐας.

ὦ! τὴν πρωΐαν τῆς ζωῆς ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ,
μὲ φρίκην τὴν νεότητα αὐτοῦ θὰ ἐνθυμῆται·
ἄσμα κἀνὲν φιλόστοργον δὲν θὰ τὸ ναναρίσῃ·
κ' ἔχει μητέρα ἄγνωστον, ἣτις γυνὴ καλεῖται . . .

Πῶς σπλάγχνα ἔδωκε μητρός ὁ πλάστης εἰς ἓν τέρας,
καὶ χεῖλη διὰ φίλημα καὶ γάλα εἰς τὰ στήθη ;
Πῶς τὴν εἰκόνα ἑαυτοῦ δωρῶν εἰς τὰς μητέρας
κἂν τῶν θηρίων τὴν στοργὴν εἰς ταύτην ἀπηρνήθη ;

Ἐν μέσῳ ζάλης συλληφθὲν ἐρώτων ἀθεμίτων,
ἐνῶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο τὴν σκοτεινὴν τοῦ μοῖραν,
τοσοῦτον χρόνον τῆς μητρός ἡ ἀτιμία ἦτον,
κ' ἐρρίφθη ἤδη ἔρημον εἰς τῆς ζωῆς τὴν θύραν.

Καὶ πέραν ὕβρεις ἀγενεῖς καὶ στίγμα ἀτιμίας,
ἐγείρεται πολέμιος, ἀμείλικτος ἡ φύσις,
οὐδεὶς δεσμὸς τὸ συγκρατεῖ μετὰ τῆς κοινωνίας,
δὲν ἔχει κἂν νεότητα, δὲν ἔχει ἀναμνήσεις.

Πόσαι ὑπάρχουν Μήδειαι ἐντὸς τῆς κοινωνίας
καλύπτουσαι τὰ αἴσχη των μὲ παιδοκτόνου σκότη
καὶ τὴν τιμὴν των σώζουσαι διὰ ψυχρᾶς κακίας !
Τί χρησιμεύει ἡ τιμὴ ἂν ἡ στοργὴ ὑπνώττη ;

Καὶ ἤδη τίς θὰ ἀσπασθῆ τὸ δυστυχὲς παιδίον,
καὶ τίς ἐκ τῶν ὀμμάτων του τὸ δάκρυ θὰ σπογγίσῃ ;
ἀφοῦ καρδιά μητρικὴ δὲν ἀγρυπνεῖ πλησίον,
τίς θ' ἀπώθῃ τὸν θάνατον ἂν αἴφνης προσεγγίσῃ.

Καὶ διὰ ποῖον τὸ γλυκὺ μειδίαμα ἐκείνο
τοσοῦτων πόνων ἀμοιβὴ πρὸς τὴν καλὴν μητέρα ;
τὸ δυστυχές· θὰ βαπτισθῇ ἁώρως ἐν τῷ θρήνω,
καὶ ἄνευ τῆς ἀνατολῆς ἐπῆλθεν ἡ ἑσπέρα.

Ἄς ἀποθάνῃ κάλλιον, ἀφοῦ νεκρὸν θὰ κλίνῃ,
ὅποταν κράξῃ, μητέρα μου, χωρὶς νὰ ἀποκριθῶσι·
τὸ εὐθραυστον ἀνθύλλιον, εἰπέτε, τί θὰ γίνῃ,
αἱ ρίζαι τοῦ στελέχους του, ἐὰν ἀποκοπῶσι ;

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

Τὴν θέσιν εἶδον τὴν κενὴν ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνας
ὅπου ὑψοῦτο ἡ Παλλὰς, ἡ κόρη τοῦ Φειδίου·
παρέσυρε τὸ ἄγαλμα ὁ διαρρέων χρόνος,
καὶ τίποτε δὲν σώζεται, οὐδ' ἔχνος τοῦ μνημείου.

Καλλίτερον· δὲν ἀγαπῶ ρυτίδας εἰς τὸ κάλλος,
δὲν ἀγαπῶ ἐρείπια καὶ ὄγκον συντριμμάτων·
γλυκύτερος ὁ θάνατος ἢ τῶν ἐτῶν ὁ σάλος,
ἀργὰ ροφῶν τὴν ὑπαρξίν, καὶ ῥάκη ἀναπλάττων.

Ἐξευτελίζει τῶν ἐτῶν ἡ σαρακώδης πάλη,
παραμορφοῦσα, φθείρουσα, ἀθάνατα μνημεῖα·
δὲν εἶναι πλέον ἄγαλμα τοῦ λίθου ἢ σκυτάλη,
καὶ νικωμένη φαίνεται ἡ μεγαλοφυΐα.

Τί ἔγινε τὸ ἄγαλμα ; οὐδεις γνωρίζει πλέον,
οὐδεις τὸ εἶδεν ἄμορφον, παλαιον πρὸς τὸν χρόνον·
ἀκμαῖον τὸ ἀπήλαυσαν, τὸ ἔχασαν ἀκμαῖον
καὶ μένει ζῶσα ἡ εἰκὼν τῆς καλλονῆς του μόνον.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

Καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἀγαλμῆς
τὴν θεὸν εἶδον τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν
ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἀγαλμῆς τὸν ἀμορφόν
καὶ τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν
καὶ τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν

AKADEMIA

Ἐκλήθη δὲ τὸ ἀγαλμῆς τῆς ἀμορφῆς
τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν
καὶ τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν
καὶ τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν

Καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἀγαλμῆς
τὴν θεὸν εἶδον τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν
ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἀγαλμῆς τὸν ἀμορφόν
καὶ τὸν ἀκμαῖον τὸν ἀμορφόν τὸν ἀμορφόν

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

(Ἀρχαῖος μῦθος).

I

«—Δότε με τὴν σμίλην, φίλοι·
τὴν ψυχὴν μου δὲν θερμαίνει
ἔρω· γυναικός· ἢ ὕλη,
ἢ καλὴ ἀλλὰ θνητὴ,
δὲν τῇ εἶναι ἐρωμένη·
κάλλος ἔξοχον ζητεῖ.

Ἡ γυνή! ἀλλὰ καρδία
εἰς τὰ στήθη της δὲν πάλλει·
κατοικεῖ ἡ προδοσία
ὑπὸ δέρμα ἀπαλόν·
εἰς τὸ ὄμμα τὸ δειλόν
κατοικεῖ θανάτου ζάλη.

Προκαλοῦσα τὴν λατρείαν,
μόνον ἑαυτὴν λατρεύει·
μὲ ψυχρὰν ἀναλγησίαν
θύματα ἐπιζητεῖ·
ἀφ' ἑνὸς ἐνῶ θωπεύει
ἀφ' ἑτέρου θανατοῖ.

Οὕτως ὕπουλον ἐπίσης
καὶ τὸ μῦρον τῶν ἀνθέων,
καταθέλγει τὰς αἰσθήσεις
καὶ τὸν ὕπνον προκαλεῖ,
ὕπνον λίαν ἐντελεῖ,
καὶ δὲν ἐξυπνῶμεν πλέον.

Ἄγαπῶ τὴν τέχνην μόνον,
μόνον τὸ καλὸν λατρεύω,
καὶ τὸν νοῦν μου ἀνυψῶνων
ἄνω τῶν μηδαμινῶν,
τὸ ἰδανικὸν μαντεύω,
χαιρετῶ τὸν οὐρανόν.

Πλάττω Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας,
καλλονὰς ἐπουρανίας,
καὶ μὲ τὰς θνητὰς μου χεῖρας
τοὺς θεοὺς δημιουργῶν,
εἰς τὸν λίθον τὸν ἀργόν
δίδω ὄψεις ἐξαισίας.

Εἰς τὴν γῆν ᾧ ! μὴ ζητήσης
τοὺς ὄνειρους τῆς καρδίας,
δάκρυα πικρὰ θὰ χύσης,
θὰ ἀπογοητευθῆς·
εἶναι μήτηρ τῆς πικρίας
ἢ ἀγάπῃ ἢ ἀληθείᾳ.»

II

Ὁ Πυγμαλίων τοιαῦτα ψάλλει
ἐνῶ ἐργάζεται εἰς τὸν λίθον
καὶ τοῦ τεχνίτου τὸ στῆθος πάλλει.
Δὲν ἦτο ἔργον ἐκ τῶν συνήθων.
Γυνὴ ἂν ἦτο, γυνὴ ὁμοία
ἐπὶ τοῦ κόσμου δὲν ἐγεννήθη,
τὸ κάλλος τοῦτο διενότηθη
τοῦ καλλιτέχνου θερμὴ καρδιά.

Κ' ἐνῶ τὸ ἔργον του ἐπροχώρει
καὶ ἐμορφοῦτο ὠραία κόρη,
κ' ἐνῶ κατέρχεται τὸ σμιλίον
ἀπὸ τοῦ λίθου ὅστις μαρμαίρει,
τὸν θρῆνον πάλιν ἐπαναφέρει·
«—Εἶναι ὁ ἔρωσ πατὴρ δακρύων,
σύντομον ὄναρ εὐδαιμονίας
καὶ βίος ὅλος ἀπελπισίας!»

Πῶς! δὲν ἠράσθη ὁ Πυγμαλίων,
κ' ἐτόλμα οὕτω καὶ ἐκαυχᾶτο;
ὁ καλλιτέχνης ὁ πῦρ ἐγκλείων
ψυχρῶς τὸν ἔρωτα ἐθεᾶτο;
καὶ τὸ στερέωμα ἀτενίζων
ἐπάτει τ' ἄνθη πρὸ τῶν ποδῶν του;
τί περιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν του
τὴν ὄρασίν του ἐπισκοτίζον;

Ναι, δὲν ἠράσθη· ἀλλ' ἡ καρδία
τοῦ καλλιτέχνου δὲν ἦτο κρύα·
αὐτὸς ὁ ἔνθερμα φέρων στήθη
δὲν θὰ ἐλάτρευεν ὅπως ἄλλοι·
ἐπόθει τέλεια ἴσως κάλλη,
καὶ δὲν ἠγάπησεν,—ἐφοβήθη.
Συνήθεις ἔρωτας παιδαρίων
περιεφρόνει ὁ Πυγμαλίων.

Χθὲς ἦτο θύελλα· ἐκοιμήθη
ὑπὸ τὸ ἄσμα τῆς τρικυμίας·
αἴφνης ἡ θύρα μετεκινήθη·
εἰσῆλθε κόρη μορφῆς γλυκείας·
ὦ! τὴν ἐγνώριζεν· ἦτο φίλη·
ὠχρὰ εἰσῆλθε, τεταραγμένη,
πρὸς τὸν τεχνίτην δειλὴ προβαίνει
καὶ τὸν ἀσπάζεται εἰς τὰ χεῖλη.

Καθὼς ἡ Ἥβη ὠραία ἦτο,
μὲ κόμην ἄφθονον ἐκοσμεῖτο,
καὶ ἦτο πνεῦμα, δὲν ἦτο ὕλη,
καὶ πίστιν ἔφερον εἰς τὰ στήθη·
μὲ πόνον ἴστατο καὶ ὠμίλει·
καθὼς ἐκεῖνος δὲν ἠγαπήθη,
καὶ εἶχε τόσῃν θερμὴν λατρείαν
εἰς τὴν παρθένον αὐτῆς καρδίαν!

Ἐκεῖ πλησίον παρὰ τὴν κλίνην
Ἔρωσ μαρμάρινος ἐμειδία,
μὲ εὐτυχίαν καὶ μὲ γαλήνην,
τοῦ Πυγμαλίωνος ἐργασία.
Ἡ κόρη ἔθραυσε τὸ παιδίον·
—Τοιαῦτα πάθη δὲν μειδιῶσι,
φαιδροὶ δὲν εἶναι ὅσοι ἐρῶσι.
Εἶπε κ' ἐχάθη, ὦ Πυγμαλίω.

Ἡγέρθη σύνοφρυς καὶ δακρύων
ἀπὸ τοῦ ὕπνου ὁ Πυγμαλίω.
Λοιπὸν ὑπάρχει γυνὴ τελεία ;
ὦ ! δὲν ὑπάρχει· τὴν ἐφαντάσθη
σκιά τῶν πόθων του, τὸν ἠσπάσθη
καὶ διελύθη ἡ ὄπτασία.
Ἄλλ' εἰς τὸ ὄνειρον τοῦτο ἦδη
καλοῦ ἀγάλματος ὄψιν δίδει.

III

Ὅτε τὸ ἔργον ἐπεραιώθη
καὶ κόρη εὐμορφος ἐμορφώθη,
ποδὴρη φέρουσα τὸν χιτῶνα
καὶ εἰς τὴν χεῖρα ροιᾶς κλωνίων·
ὦ ! τότε ἔρωτος ἀλγηδὸνα
ἠσθάνθη αἴφνης ὁ Πυγμαλίω.
Τὸ ἀγαλμά του, τὸ ὄνειρόν του,
ἴστατο ἦδη ἐνώπιόν του.

Ναι, τὴν ἠράσθη· καὶ ἦτο λίθος . . .
ψυχὴν δὲν εἶχεν, οὐδὲ καρδίαν,
καὶ τὸ σεμνόν της ἐκεῖνο ἦθος
εἶχε θανάτου ἀκίνησίαν.
Τοιοῦτον κάλλος, καὶ δὲν ἐλάλει·
τοιαῦτα χεῖλη δὲν ἐμειδίων!
Οἴμοι! τὸ στῆθος αὐτὸ δὲν πάλλει·
τὰ πάντα εἶναι μάρμαρον κρῦον . . .

Ἔρως ἀδύνατος! εἰρωνεΐα!
ψυχῆς ἀλλόκοτος τρικυμία·
παρὸν δὲν ἔχει, δὲν ἔχει μέλλον·
πατὴρ δακρῶν πικρῶν καὶ πόνων·
ἔρως ἀδύνατος, ἀνατέλλων
εἰς καλλιτέχνου καρδίαν μόνον·
ὦ! ἂν τὸ πάθος δὲν ἐννοῆτε,
κἂν τὴν ὀδύνην του σεβασθῆτε! . . .

Τὴν θύραν ἐκλείσει τῆς οἰκίας
τὸν θησαυρόν του μὴ ἴδουν ἄλλοι,
καὶ πλήρης ἦτο ζηλοτυπίας.
Μόνος, λαμβάνων ἐν τῇ ἀγκάλῃ
τὰ μέλη ταῦτα τὰ παγωμένα,
τὸ οὖς του ἔθετεν εἰς τὸ στῆθος,
παλμὸν ἐζήτει ἢ ἀκούσῃ ἕνα·
οἴμοι! δὲν ἔχει παλμὸν ὁ λίθος

Ὡς εἴαν ἔζη τὴν παρέκάλει,
καὶ περὶ ἔρωτος τὴν ἐλάλει,
κ' ἐζήτει βλέμμα ἐν συμπαθείας,
καὶ μίαν λέξιν καὶ μόνον μίαν·
καὶ τῇ ὠμίλει περὶ καρδίας,
καὶ τῇ ὑπέσχετο εὐτυχίαν . . .
μάτην ἐστέναζε καὶ ἐθρήνει,
ἀκίνητοῦσα μένει ἐκείνη.

Καὶ ὅτε ἤκουσε νὰ συρίζῃ
ὁ βορρᾶς ἔξω μετὰ μανίας,
μὲ πέπλον κάλλιστον τὴν στολίζει,
τὰς χεῖρας θίγων αὐτῆς τὰς κρύας·
«—ὦ πῶς κρούνει!» ἔλεγε στένων·
καὶ τὴν ἐκάλυπτε μὲ μανδύαν,
καὶ ἐβλασφήμει τὴν τρικυμίαν
ἣτις ἐπάγωνε τὴν παρθένον.

Εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν ἡσυχίαν
φωνὴν ἀκούει, φωνὴν γλυκεῖαν
—εἶναι ἐκείνη, ζωὴν λαμβάνει.—
Καὶ τὴν παρθένον πετᾷ νὰ φθάσῃ.
Φεῦ! τῶν αἰσθήσεων ἦτο πλάνη·
ἡ αὔρα ἐκλαιεν εἰς τὰ δάση,
ἀλλ' εἰς τὴν βᾶσιν αὐτῆς ὀρθλακ
ἐκείνη μένει ἐν ἡρεμίᾳ.

Ὅτε ἀνέτελλεν ἡ πρωΐα
δειλὴ, γλυκεῖα, ἐρυθριῶσα·
κ' ἡ ἐρωμένη του ἐρυθρία
πλήρης ἀγάπης ἐνθέρμου, ζῶσα.
Καὶ ἤπατάτο ὁ Πυγμαλίων,
καὶ τὴν ἐφίλει φίλημα φλέγον,
ἀλλ' ὑπεχώρει ὠχρὸς καὶ λέγων
α—ὦ! εἶναι λίθος, ἄγαλμα κρῦον!» —

Ἔρως ἀδύνατος! εἰρωνεία!
ψυχῆς ἀλλόκοτος τρικυμία,
παρὸν δὲν ἔχει, δὲν ἔχει μέλλον·
πατὴρ δακρύων πικρῶν καὶ πόνων·
ἔρως ἀδύνατος, ἀνατέλλων
εἰς καλλιτέχνου καρδίαν μόνον·
ὦ! ἂν τὸ πάθος δὲν ἐννοῆτε
κἂν τὴν ὀδύνην του σεβασθῆτε ...

IV

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀφροδίτης
εἰς Κύπρον σήμερον τελεῖται·
πᾶς ἔτι νεαρὸς πολίτης
πρὸς τὴν πανήγυριν κοσμεῖται.

Ἀπὸ πρωΐας ὁ ναὸς
τὰς σιδηρᾶς ἠνοιξε θύρας·
συρρέει μ' ἄνθη ὁ λαὸς
καὶ μὲ στεφάνους εἰς τὰς χεῖρας.

Διὰ συμβόλων καὶ ἁσμάτων,
μετ' ἀφελοῦς εἰλικρινείας
ἐκφράζεται τῶν αἰσθημάτων
ὁ πυρετὸς καὶ τῆς καρδίας.

Νεότης εὐθυμος! οὐχί
οὐχὶ βραχνητικῶς ἐρώσα!
ἄσμα χαρᾶς ἐδῶ ἤχει
καὶ θάλλει ὄψις μειδιῶσα.

Εἷς, μόνον εἷς δὲν ἐμειδία·
καὶ ὅμως ἦτο νεανίας,
καὶ εἶχε πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ,
τὸ πῦρ τῆς νέας ἡλικίας.

Τὴν εὐκομὸν τοῦ κεφαλῆν
μυρσίνη στέφει καὶ φιλύρα·
εἰκὸν Ἀδώνιδος καλὴν
ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα.

Ἐν μέσῳ ἔβαινε τοῦ πλήθους
πρὸς ἑορτὴν ἐνδεδυμένος,
ἀλλὰ μετὰ πενθίμου ἤθους,
περίλυπος καὶ τεθλιμμένος.

Ἐὰν ἡγάπα, διατί
τὴν Κύπριδα δὲν παρεκάλει ;
Ἄν δὲν ἡγάπα, τί ζητεῖ ;
πρὸς τί τὸ στῆθος αὐτοῦ πάλλει ;

Οὐδὲν ἐλπίζεις, Πυγμαλίων·
ἐκ τῆς θεοῦ οὐδὲν ἐλπίζεις·
μάτην προσέρχεσαι δακρύων,
καὶ μάτην προσφοράς κομίζεις.

Τίς οἶδεν ὅμως· ἡ θεὰ
διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς χαίρει·
ὅταν τὸ κάλλος μειδιᾷ,
πολλὰς, πολλὰς ἐλπίδας φέρει.

Τὰ δῶρα δὸς καὶ μὴ φοβείσαι·
τί τὸ ἀδύνατον ; προχώρει·
δημιουργὸς καὶ σὺ δὲν εἶσαι ;
ἰδοὺ ἡ τῆς Διώνης κόρη.

Ἰδὲ τὸ σῶμα τὸ καλόν,
τὸ καταθέλγον τὴν καρδίαν,
διὰ χαρίτων ἀφελῶν
πῶς διεγείρει τὴν λατρείαν !

Στολὴν τὸ κάλλος φέρει μόνον·
τὴν κόμην πλέκει τὴν πλουσίαν,
καὶ τῶν πλεξίδων τῶν ἀφθόνων
ὀπίσω δένει τὴν ταινίαν.

Ἐνῶ τὸ χεῖλος μειδιᾷ
ἢ παρειὰ λακκίσκουσ φέρει·
εἶναι ἐρώτων φωλεά·
δι' ἀσπασμὸν δεικνύει μέρη.

Ἡ δεξιὰ ἐξέχει κνήμη·
τὸ κῦμα προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ·
νομίζεις ὅτι εἶν' ἐτοιμὴ
νὰ βυθισθῇ ἐν τῇ θαλάσῃ.

Αἰδήμων καὶ ἐρωτικὴ,
ἦθος ἐκφράζ' ἢ Οὐρανία
αὐστηρὸν ἅμα καὶ γλυκὺ,
σῶφρον ἐν τῇ περιπαθείᾳ.

Περὶ τὸ βᾶθρον ἀναμένει
πληθὺς χαριστάτων νέων,
μὲ πτέρυγας ἐστολισμένη,
ὡσεὶ χορὸς ἐρωτιδέων.

Πρὸς τὴν θεὰν ὁ Πυγμαλίων
τὸν Ἄδωνιν αὐτοῦ δωρεὶ
παρακαλεῖ διὰ δακρύων
ματαίων λόγων ἀπορεῖ.

Καὶ τί, καὶ τί νὰ ἀπαιτήσῃ;
ζωὴν ὁ λίθος δὲν λαμβάνει·
ὅστις τ' ἀδύνατα ζητήσῃ
οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει.

ὦ! κὰν ἂν ἦτο δυνατόν
νὰ λάβῃ σύζυγον ὁμοίαν
πρὸς τ' ἄγαλμα τὸ ποθητόν!
αὐτὴν ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν.

Κ' ἐνῶ ἐνθέρμως ἰκτεύει,
περιστερὰ ἀνιπταμένη
ἐπὶ τῶν ὤμων του κατέβη,
ἀτάραχος, ἡμερωμένη.

Ἦτο καλὸς ὁ οἰωνός·
πλήρης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας,
ἐγκαταλείπει ῥαδινός
τὴν ἑορτὴν καὶ τὰς θυσίας.

Εἰς τὴν οἰκίαν μεταβαίνει
ἐλπίζων εἰς τὴν Οὐρανίαν,
πρὸ τοῦ ἀγάλματος προσμένει
γυναῖκα πρὸς αὐτὸ ὁμοίαν.

V

Καθὼς πρὶν ἔτι ἀνατεῖλε
λαμπρὰ ἢ ὄψις τοῦ ἡλίου
ἢ λύκη, τοῦ φωτός ἢ πύλη,
προβαίνει πλήρης μυστηρίου·

Κ' ἔτι δὲν βλέπομεν πρῶταν,
ἀλλ' οὐδὲ νύξ ὑπάρχει πλέον,
ἔχει ἢ πεδιάς σκοτίας
καὶ φῶς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων·

Ἐπίσης ὑποφώσκει ἤδη
τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς σημεῖον·
μόλις τὸ ἀγαλμα προδίδει
ὅτι προβαίνει εἰς τὸν βίον.

Ἄν ζῆ εἰσέτι· ἀλλὰ πλέον
ἀναίσθητος δὲν εἶναι λίθος·
τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ὠραῖον
κρύπτει παλμὸν ὑπὸ τὸ στήθος.

ὦ! ναι, τὸ στήθος τοῦτο πάλλει,
ὀγκοῦται καὶ ἀνακινεῖται·
καὶ ἡ θερμὴ αὐτῆς ἀγκάλη
μὲ ρόδου χρώματα κοσμεῖται.

Κοιμᾶται, λέγεις, καὶ τὰ χεῖλη
γαλήνια προσμειδιῶσι,
καὶ ὄνειροι τερπνοὶ καὶ φίλοι
περὶ τὸν ὕπνον της πετώσι.

Ἡ αὔρα νὰ φιλήσῃ κύπτει
τὴν κόμην τὴν χρυσὴν ἐκείνην,
ἥτις ἐπὶ τῶν ὤμων πίπτει·
ὦ! τὴν ἠδυπαθῆ γαλήνην,

Ἄνέρχονται τὰ βλέφαρά της,
καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο ὄμμα
πλήρες ἀγάπης βαθυτάτης
τοῦ πόντου ζωγραφοῖ τὸ χρῶμα.

Βλέπει τὸν ἥλιον· διστάζει·
καὶ φέρει ἐπὶ τῆς καρδίας
τὴν χεῖρα· ἔκπληκτος θαυμάζει
πρὸς πάντα μετὰ ἀφελείας.

Τὸν Πυγμαλίων' ἀτενίζει,
ἀπὸ τοῦ βάθρου καταβαίνει,
καὶ—Πυγμαλίων—ψιθυρίζει·
—Γαλάτεια, πεφιλημένη.—

Καὶ συνηντήθησαν τὰ χεῖλη,
καὶ συνηντήθη ἡ ψυχὴ των,
καὶ ἡ καρδία των ὠμίλει
διὰ ἐκφράσεων ἀρρήτων.

Ἡ φύσις ἔξω εορτάζει
λαμπρὰν ἡμέραν ἀπριλίου·
πᾶσα ἡ ἔκτασις χλοάζει
ὑπὸ τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου.

Ἀνθέων ὥρα καὶ ἄσμάτων.
Ἡ ὥρα πλημμυρεῖ ἐκεῖνη
ψιθύρων, μύρων, φιλημάτων,
καθὼς ἡ νεονύμφου κλίνη.

VI

ΠΥΓΜΑΔΙΩΝ.

Γαλάτεια, ἐνῶ προσμένει
τὸ δεῖπνον παρὰ τὴν ἐστίαν,
καὶ ἡ ψυχὴ μου τεθλιμμένη
σὲ κράζει πρὸς παραμυθίαν,
εἰπέ με διατί βραδύνεις ;
πῶς οὔτω μόνον μὲ ἀφίνεις ;
πῶς δὲν φοβεῖσαι τὴν σκοτίαν
ἀνὰ τὰ ὄρη πλανωμένη;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Ὁραία εἶναι ἡ σελήνη
ὑπὲρ τὰ ὄρη φερομένη
ἐνῶ ἐπικρατεῖ γαλήνη·
τὸν Ἐνδυμίωνα προσμένει,
ζητεῖ εἰς τῶν δασῶν τὰ σκότῃ
μήπως ὁ προσφιλὴς ὑπνώττῃ·
ματαιῶς τὸν ζητεῖ ἐκείνη
καὶ τεθλιμμένη διαβαίνει.

ὦ! αἰωνίως ἡ ἐστία! . . .
ιδὲ τὴν φύσιν τὴν ὡραίαν·
ὑπάρχει τόση ποικιλία
εἰς τὴν στολὴν αὐτῆς τὴν νέαν!
Ὁ οἶκος εἶναι, εἶναι μνημα·
φέρω μακρὰν αὐτοῦ τὸ βῆμα·
ζωὴν αἰσθάνομαι ἀκμαίαν
εἰς τὰ χλοάζοντα πεδία.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Γνωρίζεις κόρος τί καλεῖται ;
Ἐπογοήτευσίς ; ἀνία ;
ποτὲ δὲν ἱκανοποιεῖται
ἡ ἄπληστος ἡμῶν καρδία.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Ποτὲ, ποτὲ καὶ αἰωνίως
μεταβολὴν ζητεῖ ὁ βίος.
Σκιὰ τῶν ἡδονῶν μας κεῖται
ὁ κόρος ἐν τῇ εὐτυχίᾳ·
αὐτὸς παρίσταται ὡς χλεύη
θανάτου φέρων ἡρεμίαν,
ὅποταν ἡ ψυχὴ λατρεύῃ
ζητοῦσα τὴν εὐδαιμονίαν·
καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν κλονίζει
ἀφοῦ εἰς πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει,
εἰς πᾶν ὅ,τι ἡμᾶς μαγεύει
βορβόρου ρίπτει ἀσχημίαν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Ἄλλὰ, Γαλάτεια, ἡμέρα
πολλῆς, πολλῆς εὐδαιμονίας
ἀντανακλᾶται γλυκυτέρα
εἰς ὥρας κόρου καὶ πικρίας·
καὶ σώζει τὸ παρὸν, καὶ στέλλει
τὴν ἴριδα ἐν τῇ νεφέλῃ.
Δὲν εἶναι περιπαθεστέρα
καὶ ἡ ἡχώ τῆς ἀρμονίας ;

Εὐδαιμονίας μία μόνη
στιγμὴ ἐδόθη, μόνη μία·
ἀλλ' ἂν μᾶς βασανίζουσι πόνοι,
ὑπάρχει κἄν παραμυθία
ἢ μνήμη τῆς στιγμῆς ἐκείνης,
φάρος ἐν μέσῳ τῆς ὁδύνης.
Γαλάτεια ! ὦ ! μὴ λησμονεῖ
ὄ,τι ἠσθάνθη ἡ καρδία.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Ἐκεῖ ὅπου ἡ δάφνη θάλλει,
διὰ λαρυγγισμῶν μυρίων
ἢ ἀηδῶν ἐρώσα ψάλλει
τὴν ἐρωμένην καὶ τὸν βίον.
Πέρυσιν ἔψαλλεν ὁμοία,
ἀλλ' ἄρα ἦτο ἡ ἴδια
ἀκόλουθος αὐτῆς πλησίον,
ἢ μὴ ἐλησμονήθ' ἢ ἄλλη ;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Δίς ὄρκον ἔρωτος τὰ χεῖλη
δὲν δίδουν ἄνευ προδοσίας·
τίς περὶ πίστεως σ' ὠμίλει·
μετὰ πολλῆς περιπαθείας;
ἠρκίζεσο ἐπιορκούσα·
τὸν πρῶτον ἔρωτα προδοῦσα
μετὰ τοσαύτης εὐχερείας,
καὶ τοῦτον θὰ προδώσης, φίλη.

Ἦδη ἐνόησα ἠράσθην
ἐν φάσμα μόνον, οὐδὲν πλέον
καὶ ὅτε πρῶτον σὲ ἠσπάσθην,
ἠσπάσθην ὄνειρον ὠραῖον·
ἐγὼ σὲ ἔπλασα τελείαν·
ἀλλ' οἱ θεοὶ πρὸς τιμωρίαν
μ' εἰσήκουσαν, καὶ ἤδη κλαίων
τὸ ὄνειρόν μου κατηράσθην.

ᾠ! ἔπρεπεν ἡ εὐτυχία
εἰς θάνατον ν' ἀποκοιμᾶται
πρὶν ἀνατείλῃ ἡ πρωΐα
καθ' ἣν ἡ συμφορὰ πλανᾶται·
ὑπνου εὐδαίμονος ὄνειρους
αὐτὴ ἀποδεικνύει λήρους,
κ' ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾶται
ἐγείρεται ἐν ἐρημίᾳ.

Ἄγαλμα τέχνης ἐξαισίας
ἐξαίφνης ἐζωογονήθης·
ἂν εἶχες καλλονὰς σπανίας
ἀλλ' ἔγινες γυνὴ συνήθης.
Ἦτο ἐμὸν τὸ ἄγαλμά μου,
ἀλλ' ἤρπασες τὸν ἔρωτά μου
καὶ τὴν καρδίαν μου ἠρνήθης,
γυνὴ μεστὴ ἀχαριστίας.

Καὶ ἔχεις δίκαιον· ὦ ! ἴσως
ἐὰν ἐβράδυνες ὀλίγον,
ἐγὼ θὰ ἠσθανόμην μῖσος·
κ' εἶναι πικρὸς ὁ ἔρωσ λήγων·
πικρὸς ὡς πᾶσα ἀγωνία
καθ' ἣν ἠττᾶται ἡ καρδία,
βραδέως ἀπογυμνουμένη
καὶ καθ' ἡμέραν νεκρουμένη.

Τετέλεσται ! ἐτιμωρήθην
δικαίως, εἰς σέ συγκεντρώσας
ὅ,τι καλὸν διενοήθην·
καὶ τὰς ἐλπίδας μου τὰς τόσας
καὶ τὴν πολλὴν εὐαισθησίαν,
καὶ τὴν ἀμύθητον λατρείαν
εἰς σέ εἰς σέ, καὶ μόνην δώσας . . .
Ἦδη τὰ πάντα ἐστερήθην.

ὦ τέχνη, δῶρημα ὠραῖον,
πιστὴ παρθένος καὶ γλυκεῖα,
εἰς σέ θὰ καταφύγω πλέον,
εἰς σέ ὑπάρχει ἡ εὐδία.
Τὰ ἄλλα ὅλα εἶναι πλάνη,
ὁ κόσμος σύμπας θ' ἀποθάνη,
τὸ κάλλος κ' ἐν τῇ συντελείᾳ
θὰ μείνη μόνον ἐπιπλέον.

Λαλεῖ ὁ ρύαξ ὅστις ῥέει
ἐπὶ τῆς χλοερᾶς του κλίνης·
λαλεῖ ἢ πεύκη ἥτις κλαίει,
ὡς ἄσμα ἤρεμον ὀδύνης·
πόσα τὸ ἄνθος δὲν ἐκφράζει,
καὶ τίς τὸν πόντον δὲν θαυμάζει
ὁπόταν ἄγριος παλαίη,
ἢ ἡρεμῇ μετὰ γαλήνης.

—
"ὦ! τέχνη! διατί νὰ πλάττης
φάσματα ὕψους ἀμυθήτου;
δι' ἀντιθέσεων σπαράττεις
τὸν βίον πάντα τοῦ τεχνίτου·
καὶ ὅστις νὰ σ' ἰδῇ τολμήση
ἢ τάχιστα θὰ τελευτήση
ἢ θὰ παρέλθῃ ἡ ζωὴ του
ἐν μέσῳ θλίψεως ἐσχάτης.

—
"Ἐρῶε καὶ σύ! κενὴ θεότης,
ψευδῆ φαντάσματα γεννῶσα
ἐφ' ὧν θρηνεῖ ἡ ἀνθρωπότης
τὴν φρίκην μόνον ἀπαντῶσα.
"Ἐρῶε καὶ σὺ, καὶ τὸ σμιλίον,
καὶ ἔργων σχέδια μυρίων,
ἔρῶε, νεότης ἀγαπῶσα
καὶ εὐαπάτητος νεότης!

VII

Ἐκτοτε ὁ Πυγμαλίων
ἔφυγε τὸν οἶκον πλέον·
ἐπὶ θέσεων ἀγρίων
να πλαναῖται προτιμᾷ·
τὰ θηρία τῶν ὄρέων
δὲν φοβεῖται τὰ ὤμά.

Ὄρας ὅλας διαμένει
ἐπὶ βράχων ἀποτόμων·
ἡ ψυχὴ ἢ τεθλιμμένη
ἀναπαύεται ἐκεῖ,
ὅπου φρίκη κατοικεῖ,
συνοδεύουσα τὸν τρόμον,

Ἄλλ' ὀπότεν ἀνατέλλῃ
ἄρα ἕαρος γλυκεῖα,
ὅτε οὐδαμοῦ νεφέλη,
ρύτιδοῖ τὸν οὐρανὸν
καὶ ἀπλοῦται ἡ εὐδία
ἀνὰ τὸν ὠκεανόν·

Τότε τοῦ τεχνίτου πάλιν
ἡ ψυχὴ ζωογονεῖται,
καὶ τῶν συμφορῶν τὴν ζάλην
ἐπ' ὀλίγον λησμονεῖ·
ὄχι, τότε δὲν πονεῖ,
μολονότι συγκινεῖται.

Εἰς τὰ στήθη του ἀκμαῖον
φρόνημα ἀναγεννᾶται·
εἰς τὰς φλέβας αἷμα νέον,
ζωηρὸν κυκλοφορεῖ·
καὶ εἰς ἔκστασιν πλανᾶται,
καὶ ἐλπίζει καὶ θαρρῆει.

Νέα ἔργα σχεδιάζει,
καὶ φαντάζεται τὸν Δία,
καὶ τὸν λίθον ἐξετάζει,
τὸ γλυφεῖόν του ζητεῖ,
καὶ ἡ φύσις ἡ θνητὴ
ἵπταται ἐπουρανία.

Αἴφνης ὁμως ἐνθυμεῖται
τὴν Γαλάτειαν, ἐκείνην·
ἡ ψυχὴ του θορυβεῖται
εἰς — εἶναι πλάνη καὶ αὐτὰ·
πλάνη φέρουσα ὀδύνην·
καὶ τὸ ἔαρ ἀπατά.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς εὐδίας,
καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
ἄσματα ἀπελπισίας
ἡ ἠχὴ ἀντιλαλεῖ·
καὶ τὸν θάνατον καλεῖ
ὁ τεχνίτης πικρῶς κλαίων.

α — Οὕτω φεύγετε ταχέως
εὐτυχεῖς τῆς πλάνης χρόνοι,
ὄτε ἡ ψυχὴ βαθέως
καὶ πιστεύει καὶ θαρρῆϊ,
ὄτε ἡ ἐλπίς καὶ μόνη
τὴν καρδίαν συντηρεῖ.

Τὴν ἀγκάλην μου ἀνοίγων
πρὸς τὴν φύσιν τὴν εὐρείαν
καὶ θερμαίνων κατ' ὀλίγον
τῇ ἐνέπνευσα πνοήν,
τῇ ἐδώρησα καρδίαν,
τῇ ἐδώρησα ζωήν.

* Ἐζῆ τότε καὶ ἐλάλει
ἡ γῆ πᾶσα μ' εὐγλωττίαν . . .
οἴμοι ! ἀλλ' ὀλίγον θάλλει
ἐορτάζουσα ἡ γῆ·
μετὰ τὴν ἀρμονίαν
ἔπεκράτησε σιγή.

Ω ! παρήλθετε ταχέως
ῶραι πίστεως βαθείας . . .
μὴ τὸν ἥλιον ματαίως
ἔταζε· θὰ τυφλωθῆς·
τάχιστα θὰ εὐρεθῆς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΝΥΞ.

Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς νυκτός ὁ ἔρωσ ἐκοιμήθη·
ὁ ἄνθρωπος μ' ἐν φίλημα εἰς σκότος ἐγεννήθη.

Τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ἄροτρον δὲν ἔσχισεν ἀκόμα,
δὲν ἦτο λέξις πενιχρὰ δισύλλαβος ἢ πλάσις·
τύπον ἀνθρώπινον ποδός δὲν ἔφερε τὸ χῶμα
καὶ ἄπειρον σιωπηλὸν ἐπλήρου τὰς ἐκτάσεις·
ἀπλῶν γονίμους πτέρυγας ὁ ἔρωσ εἰς τὰ πλάτη
ἐπῶαζε τὸν ἄνθρωπον, τὰς πόλεις καὶ τὰ κράτη.

Ἡ νύξ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ οὐρανοῦ προβαίνει·
ἐσθῆτα μαύρην ἔσυρεν, ἀθύρῳβος ἐχώρει,
μυστηριώδης, παγερά, στιγνὴ ὡς εἰμαρμένη,
ἐφαίνετο ὅτι στολὴν τὸν θάνατον ἐφόρει.
Κ' ἐνῶ ἡ φρίκη χαιρετᾷ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς
διάδημ' ἀδαμάντινον κοσμεῖ τὸ μέτωπόν τῆς.

Ὁ ἔρωσ τὴν ἀπῆντησε· τὸ ἰλαρὸν παιδίον
ἠσθάνθη αἴφνης πάλλοντα τὰ νεαρά του στήθη,
δὲν εἶδε τὴν ὀμήγουριν φασμάτων ἀπαισιῶν·
ἠγάπησε τὸ ἄγνωστον καὶ τὴν χαρὰν ἠρνήθη.
ὦ ! παρασύρ' ἡ ἄβυσσος, ἀρπάζει τὴν καρδίαν
καὶ προτιμῶμεν τῆς χαρᾶς πολλακίς τὴν πικρίαν.

Δεινὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς συγχρόνως ἐρωμένη
ἡ νύξ τὴν κόμην ἔλυσε καὶ πρὸς τὸ κῦμα κύπτει,
καὶ τὴν μορφὴν αὐτῆς ζητεῖ· ἀλλὰ ἐκπεπληγμένη
οὐδὲν ἀπῆντησε· σκιά ἐπὶ τοῦ πόντου πίπτει.
Τὰ δύο ἄπειρα, ἡ νύξ, ἡ θάλασσα, ἐνοῦνται
καὶ τὰ ὑγρά βασίλεια ἐξαίφνης ρυτιδοῦνται.

Ἠγάπησε τὸ ἄγνωστον ὁ ἔρωσ καὶ τὸ σκότος·
εἰς τὴν ψυχρὰν ἀγκάλην τῆς τὴν κεφαλὴν του κλίνει·
ἀκούεται ψιθυρισμὸς καὶ φιλημάτων κρότος
καὶ μετ' ὀλίγον σιωπὴ καὶ φοβερὰ γαλήνη.
Σιγᾶ ὁ ἔρωσ καὶ σιγᾶ ὁ θάνατος ἐπίσης,
τοσοῦτον εἶναι συγγενὴς ἢ ἰσχυρὰ τῶν φύσις.

Δαμπάδες τὸν ὑμέναιον ἐκεῖνον δὲν φωτίζουν,
δὲν ἀντηχοῦσι γέλωτες καὶ θόρυβος ἀσμάτων·
ἐδῶ, ἐκεῖ, διάττοντες τὸ σκότος διασχίζουν,
ἢ νυκτερὶς παρίσταται, καὶ ἐκ διαλειμμάτων
θρηνεῖ εἰς λεύκης κορυφὴν ὁ βύας μονοτόνως·
παράδοξος ἢ τελετὴ, ἀπαίσιος ὁ χρόνος.

Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς νυκτὸς ὁ ἔρωσ ἐκοιμήθη,
ὁ ἄνθρωπος μ' ἐν φίλημα εἰς σκότος ἐγεννήθη.

Ἐκ τούτου ἤδη ἡ πικρὰ ἀντίφασις τοῦ βίου·
ἐκ τούτου εὐγενεῖς παλμοὶ βαθείας συμπαθείας,
καὶ ῥεμβασμοὶ ἀτίθασσοι φρονήματος ἀγρίου,
αἰσθήματα ἀγνὰ παιδὸς κ' αἰσθήματα σκοτίας·
μίγμα παράδοξον χαρᾶς ὀνείρων καὶ ὀδύνης
ὁ πρῶτος ἔρωσ τῆς νυκτὸς ἐγέννησεν ἐκείνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

— Παιδίον μου, πρὸς τὸν θεὸν ἀνύψωσον τὰς χεῖρας
καὶ αἶνον ἄς ἐκφέρωσι τὰ χεῖλη σου λατρίας·
τέκνα δὲν εἴμεθα τυφλά, τυφλῆς, ἀγρίαςμοίρας·
μᾶς ἐπιβλέπει ὁ θεὸς μετὰ φιλοστοργίας.
Εἶναι ἐλπίς ἡ προσευχή· γλυκεῖα ἄρμονία,
ἦν θίγουσα τὸ ἄπειρον ἐκχύνει ἡ καρδιά.

—
Ἐνῶ ἡ μήτηρ ἀγρυπνος τὸν ὕπνον σου φυλάττει,
ἄλλα παιδιά ὄρφανὰ καὶ ἔρημα θρηνοῦσιν·
ἂν χθὲς ἀγκάλῃ μητρικῇ εὐδαίμων τὰ ἐκράτει,
εἰς μάτην ἤδη ἄσυλον στοργῆς ἐπιζητοῦσιν·
ὑπὲρ τοσούτων ὀρφανῶν τὸ γόνυ κλίνει· μίαν
μητέρα τόρα ἔχουσιν αὐτὰ, τὴν Παναγίαν.

—
Τὸ ἔγκλημα ἀγριωπὸν ἐν τῇ σκοτιά ἔμεινε,
καὶ ὡς λύκος θύματα ζητεῖ καὶ ἐνεδρεύει·
ἡ ἀδικία κάτωχος καὶ ἀπεσκληρυμμένη
μόνον τὴν μάχαιραν αὐτῆς καὶ τὸν χρυσὸν λατρεύει.
Ἄλλ' ἔχει κάποτε πολλὴν ἡ συμφορὰ πικρίαν
καὶ φαρμακεύει καὶ αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν καρδίαν.

—
Ἐὐνοῦς ὁ νόμος εἶναι αὐστηρὰ, ἀμείλιχος θεότης·
σπλάγχνα δὲν ἔχει, ἄγαλμα ψυχρὸν ἂν καὶ ὠραῖον,
ὅποσα πάσχει λησμονεῖ δεινὰ ἢ ἀνθρωπότης,
βλέπει τὸν ἁμαρτάνοντα, δὲν βλέπει τίς ὁ κλαίων.
Ἐὐνοῦς ὁ πλάστης ὅμως συγχωρεῖ στυγνῶς, δὲν ἐπιπλήττει·
συγγνώμην καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀδικίας ζῆτει.

Τίς οἶδε πόσοι πένητες λιμώττουσι καὶ πόσοι
μαστιζονται ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
οὐδὲ καλύβην ἔχοντες μικρὰν ν' ἀναπαυθῶσι·
ἀπέκαμαν παλαίοντες κατὰ τῆς δυστυχίας·
ταλαίπωροι! δὲν ἔχουσι προστάτην ἄλλον πλέον
ἢ προσευχὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπὸ ἀγνῶν χειλέων.

Ἄκουεις ἔξω; ὁ βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση,
ὀγκοῦται ὁ ὠκεανός, συστρέφεται τὸ κύμα,
κ' ἐνῶ ἡ στέγη τοῦ πατρὸς τὸν ὕπνον του φιλᾷται,
ὁ ναύτης πλέει εἰς ὑγρὸν καὶ παγετῶδες μνημα.
Πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἡ σύζυγός του κλαίει ...
προσεύχου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, πρὸς θάνατον παλαίει.

Προσεύχου· εἶναι συνεχῆς ἀγὼν αὐτὸς ὁ βίος·
ἀρχίζει μὲ μειδιάμα καὶ λήγει μὲ τὸν θρῆνον·
δὲν ἔχει ὁ ὠκεανός γαλήνην αἰωνίως,
καὶ τὸ παιδίον γίνεται ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ κλίνων.
Προσεύχου, ἴσως αὔριον, ἐὰν καὶ σὺ θρηνήσης,
ἀγνὴ καρδία διὰ σὲ προσευχηθῆ ἐπίσης.

Ο ΛΙΝΟΣ.

Ἦδη τῶν δένδρων αἱ σκιαὶ δηλοῦσι μεσημβρίαν
καὶ αἱ παρθέναι ἔπαυσαν τὴν ἄμπελον τρυγῶσαι·
ὑπὸ τὴν πλάτανον σκιάν ἐξέλεξαν παχεῖαν,
καὶ ἅπασαι συνέρρευσαν περὶ αὐτὸν σκιρτῶσαι.

Ἴδέτε· τὰ καλάθια χαμαὶ τοποθετοῦσι,
ποθοῦσαι διασκέδασιν μετὰ τὴν ἐργασίαν·
παῖδα κρατοῦντα φόρμιγγα πλησίον των καλοῦσι
καὶ τάσσονται πρὸς τὸν χορὸν με εὐθυμον καρδίαν.

Τοιαύτην ὥραν ἄλλοτε ἀπέθανεν ὁ Δίνος·
φεῦ! τὴν ὥραϊάν του ψυχὴν ὁ θάνατος ἐκάλει·
καθὼς ὁ ἔρωσ εὐμορφος, ξανθὸς καθὼς ἐκεῖνος
ὁ παῖς τὸ βλέμμα ὑψωσε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

II

α—Ἦδη τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου
ἀκτῖνας καυστικὰς σκορπιζόν
πλησίον βαίνει τοῦ Συρίου·
μεσουρανεῖ τὴν γῆν φωτίζον.

α' Ὑπὸ πυκνὴν σκιὰν πλατάνων
κόραι τὸ ἄσμ' ἀκολουθεῖτε·
τὸ ἔργον παύει τῶν δρεπάνων·
τὸν Δίνον μετ' ἐμοῦ θρηνεῖτε!

ΣΟΨΙΑ Ο

α Τὸ ἔαρ ἔθαλλεν ἀχμαῖον,
ἡ πεδιάς ἦτο ποικίλη,
ὁ ζέφυρος εὐώδης πνέων
τὴν φύσιν, ἔλεγες, ἐφίλει.

« Ἄλλ' ἥλιος ἐπῆλθε καίων.

— Οἶμοι ! τὰς ὥρας τὰς γλυκείας ! —

ῥοφᾷ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων,

ῥοφᾷ τὴν ὄρῳσον τῆς πρωΐας.

—

« Αἶ ! Λίνε ! ἡ ζωὴ ἐπίσης

ἔχει ἐαρινὴν πρωΐαν

ἀπλοῦται θαλερὰ ἡ φύσις,

στολιζέει μ' ἄνθη τὴν καρδίαν.

—

« Ἄλλὰ ἐπέρχεται τὸ θέρος,

μεσουρανεῖ ἡ ἡλικία

οἶμοι ! ἀπέρχεται ὁ ἔρως,

ἀπογυμνοῦται ἡ καρδία.

—

« Περίβλεψε τὴν παιδιάδα

καὶ ἴδε πόσον μετεβλήθη

καὶ ἴδε τὴν Ἀμαδρυάδα

χωρὶς τοῦ ῥόδου εἰς τὰ στήθη.

—

« Ἡ πλάτανος, ἡ λεύκη μένει,

ἀλλ' εἶναι δένδρα ῥωμαλέα

τῆς χάριτος ἡ πεπρωμένη

εἶναι νὰ ἀποθνήσκῃ νέα.

« Αἶ Λίνε ! ὡς τὸ ἄνθος κύπτει
ὕπὸ ἀκτῖνας θερμότερας,
καὶ ὡς φυλοῖται καὶ πίπτει
μετὰ τὰς ὄρουσας ἡμέρας.

« Ἐπίσης ὅταν ἡ καρδία
τρέφει παλμούς εὐγενεστέρους,
ἀπομαραίνεται ταχεῖα,
τὸ πῦρ μὴ φέρουσα τοῦ θέρους »-

Ἐῖπεν ὁ παῖς καὶ ἔπαυσε τὸ βῆμα τῶν παρθένων·
τὸ ἄσμα ἦτο θλιβερὸν καὶ ἠγειρε τὸν θρῆνον,
ἐκάθησαν κυκλοτερῶς εἰς χόρτον ἐστρωμένον
κ' εἶπον· — ἀώρως ἔπεσεν, ἀς κλαύσωμεν τὸν Λίνον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022259